

Scénář k rozhlasové reportáži

Františka Řmotová

**ZŠ Šumperk Vrchlického
Adéla Málková, Karla Rendová, Anna Sýkorová,
Hana Unzeitigová**

Paní Františka Řmotová se narodila roku 1929. S rodiči a spolu se čtyřmi sestrami bydleli v české obci Klopina. Rodina žila poklidný život, dokud se nezačaly v 30. letech komplikovat vztahy s německým obyvatelstvem. V okolí začaly být aktivní skupiny Hitlerjugend.

“Tak jsme lítaly s těma holkama a chodili ten Hitlerjugend. Měli bubínky a bubnovali. Ten vpředu měl prapor a ostatní měli na rukávech hákové kříže. A my jako zvědavci, že. Ten průvod šel z Úsova přes Klopinu až do Rohle, ta byla Německá. A my, já jsem byla mezi nima, tak honem do kanálu.”

Stejně byli objeveni a byli donuceni hajlovat. Když se to rodiče dozvěděli, dostaly děti vynadáno.

Malé Františce bylo 10 let, když začala válka, která pro rodinu přinesla řadu nebezpečných situací. Když gestapo vyšetřovalo krádež řemene z mlátičky, podezřelým byl i její tatínek.

“V noci přišlo Gestapo k nám, zatlouklo na dveře, na okna. Půl noci bylo, my v košílkách, vyjevení hleděli. Ty boty, víte, ty cvoky, aj to byla hrůza. Ty pušky, nebo co to měli... A tak tatínek šel otevřít, jak to bouchalo, a ‚Herr Krátký?‘, tatínek říká: ‚Jo‘. No my jdeme, německy, jako že jdou, že měl ukrást řemen. A tatínek povídal: ‚Já tam dělám mašinfíru, proč bych ho kradl?‘

Tak si to prohledejte!'

Gestapo tatínka nesebralo, ale šli k ševcovi navrch, jestli tam náhodou někdo nedonesl ten kožený řemen."

Řemen gestapo nikde nenašlo, nejspíš to byla sabotáž partyzánů.

Nebezpečné bylo i ukrývání sestřina přítele.

"V tom sklepe měli partyzáni udělanej bunkr. Ted'ko někdo udal, že tam jsou, tak tam šli najisto. Sestra měla přítele a my jsme ho ani neznali.

Dva partyzány tam hned zastřelili, druhýho zavezli do koncentračního tábora."

Podařilo se mu utéct do Klopiny, kde ho rodiče paní Řmotové ukryli na půdě v seně. Rodina ho skrývala až do konce války.

Klopinu osvobozovali vojáci Rudé armády.

"Vy germáni, germáni?' A tatínek říkal: ,Ne, my Češi.' ,Vodku, vodku!', chtěli vodku. ,Je válka, vodku nemáme.' No a pak budali po těch barákách, budali ,Žínky, žínky, vodku...' "

Po válce se paní Řmotová vdala, narodily se jí dvě děti a pracovala v družstvu. Nástup komunistů v roce 1948 jim život velmi zkomplikoval. Rodina byla totiž věřící a odmítla vstoupit do komunistické strany. Největší potíže měla dcera paní Řmotové, která chtěla být učitelkou.

“Pracovala tady ve škole. Byla aji ředitelkou. Ale víte, tehdy byli komunisti a ona nebyla ve straně, tak ji krásně vyhodili. Učitelku dělat nemohla.”

Když skončilo období komunismu roku 1989, celá rodina si oddechla.

Dnes žije paní Řmotová poklidný život, velmi ráda čte a užívá si vnoučat a pravnoučat.